

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

29 iulie 2019*

„Trimitere preliminară – Politica comună în materie de azil și de protecție subsidiară – Proceduri comune de acordare a protecției internaționale – Directiva 2013/32/UE – Articolul 46 alineatul (3) – Examinare deplină și *ex nunc* – Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Dreptul la o cale de atac efectivă – Întinderea competențelor instanței de fond – Lipsa competenței de modificare – Refuzul autorității administrative sau cvasijudiciare competente de a se conforma unei decizii a acestei instanțe”

În cauza C-556/17,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Tribunalul Administrativ și pentru Litigii de Muncă din Pécs, Ungaria), prin decizia din 5 septembrie 2017, primită de Curte la 22 septembrie 2017, în procedura

Alekszij Torubarov

împotriva

Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, doamna R. Silva de Lapuerta, vicepreședintă, domnul A. Arabadjev, doamna A. Prechal și domnul M. Vilaras, președinți de cameră, domnii A. Rosas, E. Juhász, M. Ilešič (raportor), M. Safjan, D. Šváby, C. G. Fernlund, C. Vajda și N. Piçarra, doamna L. S. Rossi și domnul I. Jarukaitis, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: domnul I. Illéssy, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 8 ianuarie 2019,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnul Torubarov, de T. Fazekas și de I. Bieber, ügyvédek;
- pentru guvernul maghiar, de M. Z. Fehér, de G. Koós și de M. M. Tátrai, în calitate de agenți;
- pentru guvernul slovac, de B. Ricziová, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de M. Condou-Durande și de A. Tokár, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: maghiara.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 30 aprilie 2019,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60), citit în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Alekszj Torubarov, pe de o parte, și Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Oficiul pentru Imigrație și Azil, Ungaria, denumit în continuare „Oficiul pentru Imigrație”), pe de altă parte, în legătură cu respingerea de către acesta din urmă a cererii sale de protecție internațională.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2011/95/UE

- 3 Articolul 1 din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9) prevede:

„Prezenta directivă are ca obiect stabilirea unor standarde referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a deveni beneficiari de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate.”

- 4 Articolul 2 din Directiva 2011/95 prevede:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (a) «protecție internațională» înseamnă statutul de refugiat și statutul conferit prin protecție subsidiară [...]

[...]

- (d) «refugiat» înseamnă orice resortisant al unei țări terțe care, ca urmare a unei temeri bine fondate de a fi persecutat din cauza rasei sale, a religiei, a naționalității, a opiniilor politice sau a apartenenței la un anumit grup social, se află în afara țării al cărei cetățean este și care nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să solicite protecția respectivei țări sau orice apatrid care, aflându-se din motivele menționate anterior în afara țării în care avea reședința obișnuită, nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să se întoarcă în respectiva țară și care nu intră în domeniul de aplicare al articolului 12;

[...]

(f) «persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară» înseamnă orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid care nu poate fi considerat refugiat, dar în privința căruia există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine sau, în cazul unui apatrid, în țara în care avea reședința obișnuită, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la articolul 15 și căruia nu i se aplică articolul 17 alineatele (1) și (2) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește protecția respectivei țări;

[...]”

5 Capitolele II-VI din această directivă se referă la evaluarea cererilor de protecție internațională, la condițiile pentru a fi considerat refugiat, la statutul de refugiat, la condițiile pentru obținerea de protecție subsidiară și, respectiv, la statutul conferit prin aceasta.

6 Articolul 13 din directiva menționată, intitulat „Acordarea statutului de refugiat” și care face parte din capitolul IV din aceasta, prevede:

„Statele membre acordă statutul de refugiat oricărui resortisant al unei țări terțe sau oricărui apatrid care îndeplinește condițiile necesare pentru a fi considerat refugiat în conformitate cu capitolele II și III.”

7 Articolul 14 din Directiva 2011/95, intitulat „Revocarea, încetarea sau refuzul de reînnoire a statutului de refugiat” și care face parte din același capitol IV, precizează:

„(1) În ceea ce privește cererile de protecție internațională [...], statele membre revocă statutul de refugiat acordat de o autoritate guvernamentală, administrativă, judiciară sau cvasijudiciară unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid [...]

[...]

(4) Statele membre pot revoca statutul acordat unui refugiat de către o autoritate guvernamentală, administrativă, judiciară sau cvasijudiciară, [...]

[...]”

8 Articolul 15 din această directivă, intitulat „Vătămări grave” și care face parte din capitolul V din aceasta, enumeră tipurile de vătămări care dau dreptul la protecție subsidiară.

9 Articolul 18 din directiva menționată, intitulat „Acordarea statutului conferit prin protecție subsidiară” și care face parte din capitolul VI din aceasta, are următorul cuprins:

„Statele membre acordă statutul conferit prin protecție subsidiară unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid eligibil pentru obținerea de protecție subsidiară în conformitate cu capitolele II și V.”

10 Articolul 19 din Directiva 2011/95, intitulat „Revocarea, încetarea sau refuzul de reînnoire a statutului conferit prin protecție subsidiară” și care face parte din același capitol VI, prevede:

„(1) În ceea ce privește cererile de protecție internațională [...], statele membre revocă statutul conferit prin protecție subsidiară acordat de o autoritate guvernamentală, administrativă, judiciară sau cvasijudiciară unui resortisant al unei țări terțe sau un apatrid [...]

(2) Statele membre pot revoca statutul de refugiat acordat de o autoritate guvernamentală, administrativă, judiciară sau cvasijudiciară [...]

[...]”

Directiva 2013/32

11 Considerentele (18), (50) și (60) ale Directivei 2013/32 enunță:

„(18) Este atât în interesul statelor membre, cât și al solicitanților de protecție internațională să se ia o decizie cât de repede posibil cu privire la cererile de protecție internațională fără a aduce atingere unei examinări adecvate și complete.

[...]

(50) În conformitate cu un principiu fundamental al dreptului Uniunii, deciziile adoptate cu privire la o cerere de protecție internațională [...] sunt supuse unei căi de atac eficace în fața unei instanțe judecătorești.

[...]

(60) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de cartă. În special, prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a demnității umane și promovarea aplicării articolelor 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 și 47 din cartă și trebuie pusă în aplicare în mod corespunzător.”

12 Potrivit articolului 1 din Directiva 2013/32, scopul acesteia este de a stabili proceduri comune de acordare și de retragere a protecției internaționale în temeiul Directivei 2011/95.

13 Articolul 2 litera (f) din Directiva 2013/32 definește „autoritatea decizională” ca fiind „orice organism cvasijudiciar sau administrativ dintr-un stat membru responsabil de examinarea cererilor de protecție internațională și având competența de a hotări în primă instanță în astfel de cazuri”.

14 Potrivit articolului 46 alineatele (1), (3) și (4) din această directivă:

„(1) Statele membre se asigură că solicitanții de protecție internațională au dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești, împotriva:

(a) unei decizii luate cu privire la cererea lor de protecție internațională, inclusiv o decizie:

[...]

(i) de a considera nefondată o cerere cu privire la statutul de refugiat și/sau de protecție subsidiară;

[...]

(3) Pentru a se conforma alineatului (1), statele membre se asigură că o cale de atac efectivă prevede examinarea deplină și *ex nunc* atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept, inclusiv, după caz, o examinare a necesităților de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95], cel puțin în cazul procedurilor privind căile de atac în fața unei instanțe de fond.

(4) Statele membre prevăd termene rezonabile și alte norme necesare pentru exercitarea de către solicitant a dreptului său la o cale de atac efectivă în temeiul alineatului (1). [...]

15 Articolul 51 alineatul (1) din directiva menționată prevede:

„Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma [...] articolelor 32-46 [...] până la cel târziu 20 iulie 2015. [...]

16 Potrivit articolului 52 primul paragraf din Directiva 2013/32:

„Statele membre aplică actele cu putere de lege și actele administrative menționate la articolul 51 alineatul (1) cererilor de protecție internațională depuse după 20 iulie 2015 sau după o dată anterioară [...]. Cererile depuse înainte de 20 iulie 2015 [...] sunt reglementate de actele cu putere de lege și actele administrative adoptate în temeiul Directivei 2005/85/CE [a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat (JO 2005, L 326, p. 13, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 242)].”

Dreptul maghiar

Legislația aplicabilă procedurilor referitoare la protecția internațională în vigoare înainte de 15 septembrie 2015

17 Articolul 339 alineatul (1) și alineatul (2) litera j) din polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Legea nr. III din 1952 de instituire a Codului de procedură civilă), în versiunea în vigoare înainte de 15 septembrie 2015, prevedea:

„(1) Sub rezerva unei dispoziții legale contrare, instanța anulează o decizie administrativă care a fost pronunțată cu încălcarea normelor de drept, cu excepția cazului în care este vorba despre încălcări ale unor norme de procedură fără incidență pe fond și, dacă este cazul, obligă autoritatea care adoptă o decizie administrativă să efectueze o nouă procedură.

(2) Instanța poate modifica următoarele decizii administrative:

[...]

j) o decizie pronunțată cu privire la acordarea statutului de refugiat.”

18 O dispoziție analogă respectivului articol 339 alineatul (2) litera j) figura la articolul 68 alineatul (5) din menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (Legea nr. LXXX din 2007 privind dreptul de azil, denumită în continuare „Legea privind dreptul de azil”).

Legislația aplicabilă procedurilor referitoare la protecția internațională în vigoare după 15 septembrie 2015

19 La 15 septembrie 2015 a intrat în vigoare egyes törvényeknek a tömeges bevándorlás kezelésével összefüggő módosításáról szóló 2015. évi CXL. törvény (Legea nr. CXL din 2015 de modificare a anumitor legi într-un context de gestionare a imigrației în masă, denumită în continuare „Legea privind gestionarea imigrației în masă”). Articolul 1 alineatul (3) litera a) din această lege a abrogat articolul 339 alineatul (2) litera j) din Legea nr. III din 1952 de instituire a Codului de procedură civilă. Articolul 14 din Legea privind gestionarea imigrației în masă a modificat articolul 68 alineatul (5) din Legea privind dreptul de azil.

20 În urma acestei ultime modificări, articolul 68 alineatele (3), (5) și (6) din Legea privind dreptul de azil, devenit de asemenea aplicabil cauzelor în curs la momentul intrării sale în vigoare, este formulat după cum urmează:

„(3) [...] Instanța efectuează o examinare deplină atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept de la data adoptării hotărârii judecătorești.

[...]

(5) Instanța nu poate modifica decizia autorității competente în materie de azil; aceasta anulează o decizie administrativă care a fost pronunțată cu încălcarea normelor de drept, cu excepția cazului în care este vorba despre încălcări ale unor norme de procedură fără incidență pe fond și, dacă este cazul, obligă autoritatea competentă în materie de azil să efectueze o nouă procedură.

(6) Decizia instanței de încetare a procedurii nu este supusă căilor de atac.”

- 21 Articolul 109 alineatul (4) din közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Legea nr. CXL din 2004 privind dispozițiile generale referitoare la procedura și la prestațiile administrative, denumită în continuare „Legea privind procedura administrativă”) prevede:

„Autoritatea administrativă este legată de dispozitivul și de motivele deciziei pronunțate de instanța sesizată cu un litigiu administrativ și se conformează acestora în cadrul noii proceduri și la adoptarea unei noi decizii.”

- 22 Potrivit articolului 121 alineatul (1) litera f) din această lege:

„În cadrul procedurilor reglementate în prezentul capitol, decizia trebuie anulată:

[...]

(f) în cazul în care conținutul său este contrar dispozițiilor articolului 109 [alineatul (4)].”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 23 Domnul Torubarov, resortisant rus, exercita profesia de antreprenor și participa, în calitate de membru, la activitățile unui partid politic de opoziție rus și ale unei organizații neguvernamentale care reprezintă interesele antreprenorilor. Mai multe proceduri penale au fost inițiate împotriva sa în Rusia începând din anul 2008. În această situație, Domnul Torubarov a părăsit teritoriul rus pentru a se instala mai întâi în Austria și apoi în Republica Cehă, de unde a fost extrădat către Rusia la 2 mai 2013.
- 24 După întoarcerea sa în Rusia, el a fost din nou pus sub acuzație, însă a fost lăsat în libertate pentru a-și organiza apărarea. La 9 decembrie 2013, el a trecut ilegal frontiera maghiară și a fost imediat interpelat de forțele de poliție ale acestui stat membru. Întrucât domnul Torubarov nu a fost în măsură să stabilească legalitatea șederii sale în Ungaria, poliția a procedat la arestarea sa. Domnul Torubarov a formulat o cerere de protecție internațională în aceeași zi.
- 25 Printr-o decizie din 15 august 2014, Oficiul pentru Imigrație a respins această cerere de protecție internațională. În susținerea deciziei sale, acesta a considerat că atât declarațiile făcute de domnul Torubarov, cât și informațiile colectate cu privire la situația din țara sa de origine confirmau improbabilitatea ca el să facă obiectul unor persecuții, din motive politice sau din alte motive, sau să sufere vătămări grave, în sensul articolului 15 din Directiva 2011/95.
- 26 Domnul Torubarov a formulat o cale de atac împotriva acestei decizii în fața instanței de trimitere, Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Tribunalul Administrativ și pentru Litigii de Muncă din Pécs, Ungaria). Aceasta din urmă a anulat, prin hotărârea din 6 mai 2015, decizia menționată și a dispus ca Oficiul pentru Imigrație să desfășoare o nouă procedură și să emită o nouă decizie. Această anulare a fost pronunțată pentru motivul că aceeași decizie prezenta contradicții și că Oficiul pentru Imigrație a omis, în general, să analizeze faptele care au fost supuse aprecierii sale sau, referitor la cele pe care le-a luat în considerare, le-a apreciat în mod tendențios, astfel încât decizia sa era lipsită de

temei și nu permitea un control jurisdicțional pe fond. În decizia sa, instanța menționată a furnizat de asemenea Oficiului pentru Imigrație instrucțiuni detaliate privind elementele pe care avea sarcina să le examineze în cadrul noii proceduri pe care trebuia să o desfășoare.

- 27 În urma acestei a doua proceduri administrative, Oficiul pentru Imigrație a respins din nou, printr-o decizie din 22 iunie 2016, cererea de protecție internațională a domnului Torubarov, întrucât a considerat în special că dreptul la o procedură judiciară independentă i-ar fi garantat în țara sa de origine și că nu ar fi expus niciunui risc de persecuție. În susținerea acestei noi decizii și în conformitate cu instrucțiunile furnizate de instanța de trimitere, acest oficiu, având în vedere toate documentele pe care i le-a comunicat domnul Torubarov, a colectat în special informații referitoare la corupția din Rusia și la condițiile de detenție din închisorile ruse, precum și la funcționarea justiției în Rusia.
- 28 În această a doua decizie, Oficiul pentru Imigrație s-a întemeiat de asemenea pe o expertiză a Alkotmányvédelmi Hivatal (Oficiul Maghiar pentru Protecția Constituției, Ungaria). Acesta din urmă a considerat că prezența domnului Torubarov pe teritoriul maghiar aducea atingere intereselor securității naționale, în măsura în care persoana interesată s-a făcut vinovată de acțiuni contrare scopurilor și principiilor Națiunilor Unite, în sensul articolului 1 secțiunea F litera c) din Convenția privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 189, p. 150, nr. 2545 (1954)], intrată în vigoare la 22 aprilie 1954 și completată și modificată prin Protocolul privind statutul refugiaților, încheiat la New York la 31 ianuarie 1967 și intrat la rândul său în vigoare la 4 octombrie 1967.
- 29 Domnul Torubarov a sesizat instanța de trimitere cu o acțiune împotriva deciziei Oficiului pentru Imigrație din 22 iunie 2016. Această instanță a anulat această decizie printr-o hotărâre din 25 februarie 2017 și a dispus ca Oficiul pentru Imigrație să inițieze o nouă procedură și să emită o nouă decizie. Astfel, ea a considerat că decizia din 22 iunie 2016 era nelegală din cauza unei aprecieri vădit eronate, pe de o parte, a informațiilor referitoare la țara vizată și, pe de altă parte, a expertizei Oficiului Maghiar pentru Protecția Constituției.
- 30 În această privință, instanța de trimitere a constatat că reieșea în mod clar din faptele descrise în această decizie că, contrar aprecierii efectuate de Oficiul pentru Imigrație, domnul Torubarov avea motive să se teamă că va fi persecutat în Rusia pentru opiniile sale politice și că va suferi vătămări grave. În plus, aceasta a arătat că atât conținutul, cât și dispozitivul expertizei Oficiului Maghiar pentru Protecția Constituției, care cuprindea informații naționale clasificate, nu concordau și că Oficiul pentru Imigrație nu a evaluat conținutul acestei expertize, din care se putea deduce în mod clar că faptele reținute în aceasta nu constituiau elemente incriminatoare împotriva domnului Torubarov, ci, dimpotrivă, constituiau probe care demonstrau temeinicia cererii sale de protecție internațională.
- 31 Prin decizia din 15 mai 2017 (denumită în continuare „decizia în cauză”), Oficiul pentru Imigrație a respins, pentru a treia oară, cererea de protecție internațională a domnului Torubarov în ceea ce privește acordarea atât a statutului de refugiat, cât și a statutului conferit prin protecție subsidiară, pentru motivul în special că nicio persecuție pentru motive politice nu putea fi stabilită în privința sa. Acest oficiu nu s-a mai referit însă la expertiza Oficiului Maghiar pentru Protecția Constituției în susținerea deciziei sale.
- 32 Instanța de trimitere este în prezent sesizată cu o a treia cale de atac, de această dată împotriva deciziei în cauză, prin care domnul Torubarov solicită ca această decizie să fie modificată în sensul ca această instanță să îi acorde, cu titlu principal, statutul de refugiat sau, cu titlu subsidiar, pe cel de beneficiar de protecție subsidiară.

- 33 În această privință, instanța de trimitere precizează însă că, de la intrarea în vigoare, la 15 septembrie 2015, a Legii privind gestionarea imigrației în masă, competența instanțelor administrative de a modifica deciziile administrative referitoare la acordarea protecției internaționale a fost eliminată.
- 34 Or, potrivit instanței de trimitere, această legislație echivalează cu privirea solicitanților de protecție internațională de o cale de atac jurisdicțională efectivă. Astfel, singura consecință prevăzută de dreptul național în cazul încălcării de către administrație a obligației sale de a respecta dispozitivul și motivele unei prime hotărâri de anulare a unei prime decizii administrative de respingere a unei cereri de protecție internațională ar consta în anularea noii decizii administrative. Într-o astfel de situație, instanța sesizată nu ar avea, așadar, altă soluție decât să dispună ca administrația să inițieze o nouă procedură și să adopte o nouă decizie. Astfel, ea nu ar putea nici să oblige administrația să acorde o protecție internațională solicitantului vizat, nici să sancționeze nerespectarea de către aceasta a primei sale hotărâri, ceea ce ar implica riscul ca procedura să se prelungească pe termen nelimitat, cu încălcarea drepturilor solicitantului.
- 35 Tocmai aceasta ar fi situația în cauza cu care este sesizată instanța de trimitere, care a condus deja în două rânduri la anularea deciziilor Oficiului pentru Imigrație și care se caracterizează prin adoptarea de către acest oficiu a unei a treia decizii, și anume decizia în cauză, care nu ar fi conformă cu hotărârea sa din 25 februarie 2017, în urma căreia această instanță a decis că o protecție internațională trebuia să îi fie recunoscută domnului Torubarov, cu excepția situației unei amenințări dovedite pentru siguranța publică. Astfel, de la depunerea cererii sale de protecție internațională în luna decembrie a anului 2013, domnul Torubarov trăiește, în lipsa unei decizii definitive cu privire la această cerere, într-o situație de insecuritate juridică, fără a beneficia de niciun fel de statut pe teritoriul maghiar.
- 36 Într-o asemenea situație, instanța de trimitere consideră că dreptul maghiar nu garantează dreptul la o cale de atac efectivă, consacrat la articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32 și la articolul 47 din cartă. În consecință, aceasta ridică problema dacă dispozițiile dreptului Uniunii o autorizează să modifice o decizie precum decizia în cauză lăsând neaplicată legislația națională care îi refuză această competență.
- 37 În aceste împrejurări, Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Tribunalul Administrativ și pentru Litigii de Muncă din Pécs) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 46 alineatul (3) din Directiva [2013/32], citit în lumina articolului 47 din [cartă] trebuie interpretat în sensul că instanțele maghiare au dreptul să modifice deciziile administrative adoptate de autoritatea competentă în materia azilului prin care se refuză acordarea protecției internaționale, precum și să acorde protecția respectivă?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 38 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, citit în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretat în sensul că, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, conferă unei instanțe de fond, sesizată cu o cale de atac formulată împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională, competența de a modifica această decizie administrativă și de a o substitui pe cea a organismului administrativ care a adoptat-o cu propria decizie.
- 39 Cu titlu introductiv, trebuie să se arate că, potrivit articolului 52 primul paragraf prima teză din Directiva 2013/32, statele membre aplică actele cu putere de lege și actele administrative menționate la articolul 51 alineatul (1) din aceasta cererilor de protecție internațională depuse „după 20 iulie 2015 sau după o dată anterioară”.

- 40 Din lucrările pregătitoare ale Directivei 2013/32 reiese că, prin adăugarea formulării „sau la o dată anterioară” la respectivul articol 52 primul paragraf prima teză, legiuitorul Uniunii a intenționat să permită statelor membre să aplice dispozițiile proprii de punere în aplicare a acestei directive, cu efect imediat, cererilor de protecție internațională depuse înainte de 20 iulie 2015 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, punctele 71 și 72, precum și Hotărârea din 19 martie 2019, *Ibrahim și alții*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, EU:C:2019:219, punctele 63 și 64).
- 41 În condițiile în care articolul 52 primul paragraf din Directiva 2013/32 oferă diverse posibilități de aplicare în timp, este important totuși, pentru ca principiile securității juridice și egalității în fața legii să fie respectate la punerea în aplicare a dreptului Uniunii, iar solicitanții de protecție internațională să fie astfel protejați împotriva arbitrariului, ca fiecare stat membru care are obligații în temeiul acestei directive să analizeze în mod previzibil și uniform cererile de protecție internațională care sunt depuse în cursul aceleiași perioade pe teritoriul său (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, punctul 73, precum și Hotărârea din 19 martie 2019, *Ibrahim și alții*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, EU:C:2019:219, punctul 66).
- 42 În speță, din decizia de trimitere reiese că cererea de protecție internațională a domnului Torubarov a fost adresată la 9 decembrie 2013, respectiv ulterior intrării în vigoare a Directivei 2013/32, la 19 iulie 2013, dar înainte de data finală până la care aceasta trebuia să fie transpusă în dreptul național, și anume la 20 iulie 2015.
- 43 În plus, instanța de trimitere a precizat, în răspuns la o solicitare de informații care i-a fost adresată de Curte, că, în temeiul dreptului național, este obligată să se conformeze reglementării naționale de transpunere a Directivei 2013/32, care a intrat în vigoare la 15 septembrie 2015, și care interzice unei instanțe să modifice o decizie administrativă în materia cererii de protecție internațională, inclusiv în cadrul unor proceduri judiciare care, deși se referă la o cerere de protecție internațională depusă înainte de 20 iulie 2015, au fost inițiate după această dată, asemenea acțiunii principale. Această informație a fost confirmată de guvernul maghiar în observațiile sale scrise.
- 44 În această privință, rezultă, pe de o parte, din jurisprudența amintită la punctul 40 din prezenta hotărâre că un stat membru poate decide în mod liber ca legislația care transpune Directiva 2013/32 să fie aplicabilă imediat unor asemenea proceduri.
- 45 Pe de altă parte, Curtea a precizat deja că o dispoziție de drept național, care prevede că o instanță trebuie să își întemeieze decizia pe situația de fapt și de drept care există la data deciziei sale, asigură că cererile de protecție internațională, care au fost depuse în cursul aceleiași perioade pe teritoriul național și cu privire la care nu s-a statuat încă în mod definitiv, sunt examinate de o manieră previzibilă și uniformă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 martie 2019, *Ibrahim și alții*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, EU:C:2019:219, punctele 67 și 68).
- 46 În aceste condiții, articolul 52 primul paragraf din Directiva 2013/32 nu se opune ca o instanță națională, precum instanța de trimitere, să aplice reglementarea națională de transpunere a Directivei 2013/32 unei proceduri pendinte în fața sa, în pofida faptului că aceasta din urmă se referă la o cerere de protecție internațională depusă înainte de 20 iulie 2015.
- 47 Odată formulate aceste precizări introductive, este necesar să se arate că Directiva 2013/32 are, potrivit articolului 1 din aceasta, scopul de a stabili proceduri comune de acordare și de retragere a protecției internaționale în temeiul Directivei 2011/95.

- 48 Această din urmă directivă prevede la rândul său și în conformitate cu articolul 1 din aceasta standarde referitoare, mai întâi, la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a deveni beneficiari de protecție internațională, apoi, la un statut uniform pentru refugiați și pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și, în sfârșit, la conținutul protecției acordate.
- 49 Astfel cum a precizat deja Curtea, reiese din articolele 13 și 18 din Directiva 2011/95 coroborate cu definițiile termenilor „refugiat” și „persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară”, cuprinse la articolul 2 literele (d) și (f) din aceasta, că protecția internațională prevăzută de această directivă trebuie, în principiu, să fie acordată oricărui resortisant al unei țări terțe și apatrid care are o temere bine fondată de a fi persecutat din cauza rasei sale, a religiei, a naționalității, a opiniilor politice sau a apartenenței la un anumit grup social sau care este supus unui risc real de a suferi vătămări grave, în sensul articolului 15 din directiva menționată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2018, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801, punctul 47, și Hotărârea din 23 mai 2019, Bilali, C-720/17, EU:C:2019:448, punctul 36).
- 50 Prin urmare, atunci când o persoană îndeplinește standardele minime stabilite de dreptul Uniunii pentru a beneficia de unul dintre aceste statute, în cazul în care aceasta întrunește condițiile prevăzute în capitolele II și III sau, respectiv, în capitolele II și V din Directiva 2011/95, statele membre sunt obligate, cu excepția cazurilor de excludere prevăzute de această directivă, să acorde protecția internațională solicitată, întrucât aceste state nu dispun de o putere discreționară în această privință [a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 iunie 2015, T., C-373/13, EU:C:2015:413, punctul 63, Hotărârea din 12 aprilie 2018, A și S, C-550/16, EU:C:2018:248, punctul 52, și Hotărârea din 14 mai 2019, M și alții (Revocarea statutului de refugiat), C-391/16, C-77/17 și C-78/17, EU:C:2019:403, punctul 89].
- 51 Articolul 46 alineatul (1) din Directiva 2013/32 recunoaște solicitanților de protecție internațională dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești împotriva deciziilor luate cu privire la cererea lor. Articolul 46 alineatul (3) din această directivă definește conținutul dreptului la o cale de atac efectivă precizând că statele membre care au obligații în temeiul acesteia trebuie să se asigure că instanța în fața căreia este contestată decizia referitoare la cererea de protecție internațională efectuează „examinarea deplină și *ex nunc* atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept, inclusiv, după caz, o examinare a necesităților de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95]” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punctele 105 și 106).
- 52 Expresia „*ex nunc*” subliniază obligația instanței de a efectua o apreciere care să țină seama, după caz, de elementele noi apărute după adoptarea deciziei care face obiectul căii de atac. În ceea ce privește adjectivul „deplină”, el confirmă că instanța este obligată să examineze atât elementele de care autoritatea decizională a ținut sau ar fi putut să țină seama, cât și pe cele care au survenit după adoptarea deciziei de către această autoritate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punctele 111 și 113).
- 53 Rezultă din aceasta că statele membre sunt obligate, în temeiul articolului 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, să își organizeze dreptul național astfel încât soluționarea căilor de atac menționate să implice o examinare de către instanța a ansamblului elementelor de fapt și de drept care să îi permită să efectueze o apreciere actualizată a cauzei, așa încât cererea de protecție internațională să poate fi tratată în mod exhaustiv fără a fi necesar să se trimită dosarul autorității respective. O asemenea interpretare favorizează obiectivul urmărit de Directiva 2013/32, de a garanta luarea unei decizii cât de repede posibil cu privire la asemenea cereri, fără a aduce atingere unei examinări adecvate și complete (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punctele 109-112).

- 54 Articolul 46 alineatul (3) din această directivă se referă însă exclusiv la examinarea căii de atac și nu privește, așadar, urmarea unei eventuale anulări a deciziei care face obiectul acestei căi de atac. Astfel, adoptând Directiva 2013/32, legiuitorul Uniunii nu a intenționat să introducă vreo normă comună potrivit căreia organismul cvasijudiciar sau administrativ prevăzut la articolul 2 litera (f) din această directivă ar trebui să își piardă competența după anularea deciziei sale inițiale referitoare la o cerere de protecție internațională, așa încât statele membre pot continua să prevadă că dosarul, în urma unei asemenea anulări, trebuie trimis acestui organism pentru ca acesta să ia o nouă decizie (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, punctele 145 și 146).
- 55 Deși Directiva 2013/32 recunoaște astfel statelor membre o anumită marjă de manevră, în special pentru a stabili normele referitoare la prelucrarea unei cereri de protecție internațională atunci când decizia inițială a unui asemenea organism a fost anulată de către o instanță, trebuie totuși să se arate, în primul rând, că, în pofida unei asemenea marje de manevră, statele membre sunt obligate, la punerea în aplicare a acestei directive, să respecte articolul 47 din cartă, care consacră, în favoarea oricărei persoane ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate, dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 iulie 2017, *Sacko*, C-348/16, EU:C:2017:591, punctul 30 și jurisprudența citată). Caracteristicile căii de atac prevăzute la articolul 46 din Directiva 2013/32 trebuie astfel să fie determinate conform articolului 47 din cartă, care constituie o reafirmare a principiului protecției jurisdicționale efective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 iulie 2017, *Sacko*, C-348/16, EU:C:2017:591, punctul 31, și Hotărârea din 25 iulie 2018, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, punctul 114).
- 56 În al doilea rând, trebuie amintit că articolul 47 din cartă este suficient în sine și nu trebuie să fie precizat prin dispoziții ale dreptului Uniunii sau ale dreptului național pentru a conferi particularilor un drept care să poată fi invocat ca atare (Hotărârea din 17 aprilie 2018, *Egenberger*, C-414/16, EU:C:2018:257, punctul 78). Având în vedere în special ceea ce s-a amintit la punctul anterior, nu este posibil, prin urmare, ca situația să fie diferită în ceea ce privește articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, interpretat în lumina articolului 47 din cartă.
- 57 În al treilea rând, dreptul la o cale de atac efectivă ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică a unui stat membru ar permite ca o decizie judecătorească definitivă și obligatorie să rămână inoperantă în detrimentul unei părți (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 iunie 2016, *Toma și Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci*, C-205/15, EU:C:2016:499, punctul 43).
- 58 Acesta este contextul în care Curtea a considerat că articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32 ar fi lipsit de orice efect util dacă s-ar admite că, după pronunțarea unei hotărâri prin care instanța de fond a procedat, în conformitate cu această dispoziție, la o apreciere deplină și *ex nunc* a necesităților de protecție internațională a solicitantului în temeiul Directivei 2011/95, organismul cvasijudiciar sau administrativ, prevăzut la articolul 2 litera (f) din Directiva 2013/32, ar putea lua o decizie contrară acestei aprecieri.
- 59 În consecință, chiar dacă Directiva 2013/32 nu are ca obiect uniformizarea, în mod precis și exhaustiv, a normelor de procedură care trebuie aplicate în cadrul statelor membre atunci când este vorba despre adoptarea unei noi decizii referitoare la o cerere de protecție internațională după anularea deciziei administrative inițiale de respingere a unei asemenea cereri, reiese însă din obiectivul pe care îl urmărește această directivă, care constă în a asigura o prelucrare cât mai rapidă posibil a cererilor de această natură, din obligația de a garanta un efect util articolului 46 alineatul (3) din aceasta, precum și din necesitatea, care decurge din articolul 47 din cartă, de a asigura efectivitatea căii de atac, că fiecare stat membru, care are obligații în temeiul directivei menționate, trebuie să își adapteze dreptul național astfel încât, în urma unei anulări a acestei decizii inițiale și în cazul trimiterii dosarului la acest organism cvasijudiciar sau administrativ, o nouă decizie să fie adoptată într-un termen scurt și să fie conformă cu aprecierea cuprinsă în hotărârea care a pronunțat anularea (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, punctul 148).

- 60 Acestea sunt considerațiile în lumina cărora trebuie examinată întrebarea adresată.
- 61 În această privință, trebuie arătat mai întâi că textul articolului 109 alineatul (4) din Legea privind procedura administrativă pare să respecte, sub rezerva unei verificări de către instanța de trimitere, obligația de rezultat ce revine statelor membre în temeiul articolului 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, interpretat în lumina articolului 47 din cartă, și amintită la punctul 59 din prezenta hotărâre, care constă în garantarea faptului că, în urma anulării unei decizii referitoare la o cerere de protecție internațională și în cazul trimiterii dosarului la organul administrativ care a adoptat-o, noua decizie a organismului menționat este conformă cu aprecierea cuprinsă în hotărârea care a pronunțat anularea.
- 62 Cu toate acestea, guvernul maghiar a susținut, în ședința în fața Curții, că această dispoziție trebuie interpretată în sensul că, pentru a menține repartizarea competențelor între, pe de o parte, administrație, care trebuie să asume un rol central în cadrul procedurilor referitoare la o cerere de protecție internațională, și, pe de altă parte, instanța sesizată cu o cale de atac prevăzută la articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, această instanță poate să emită instrucțiuni cu privire la faptele care trebuie examinate și la noile elemente de probă care trebuie colectate, să furnizeze o interpretare a legii și să indice elementele relevante pe care autoritatea administrativă trebuie să le ia în considerare, însă ea nu poate impune acesteia din urmă obligații în ceea ce privește aprecierea concretă a cauzei, care se poate întemeia pe alte elemente de drept și de fapt decât cele luate în considerare de instanța menționată, precum elemente noi intervenite ulterior deciziei judecătorești.
- 63 Or, articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, citit în lumina jurisprudenței Curții, se opune unei asemenea interpretări.
- 64 Desigur, Curtea a recunoscut deja că examinarea cererii de protecție internațională de către organismul administrativ sau cvasijudiciar național competent dotat cu mijloace specifice și cu un personal specializat în materie este o fază esențială a procedurilor comune instituite de Directiva 2013/32 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, *Alheto*, C-585/16, EU:C:2018:584, punctul 116, și Hotărârea din 4 octombrie 2018, *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801, punctul 96).
- 65 Nu este mai puțin adevărat că, prin faptul că a prevăzut că instanța competentă pentru a se pronunța cu privire la o cale de atac împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională este obligată să examineze, după caz, „necesitățile de protecție internațională” ale solicitantului, legiuitorul Uniunii a intenționat, prin adoptarea articolului 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, să confere instanței menționate, în cazul în care aceasta consideră că dispune de toate elementele de fapt și de drept necesare în acest sens, competența de a se pronunța cu caracter obligatoriu, după o examinare deplină și *ex nunc*, cu alte cuvinte completă și actualizată, cu privire la aspectul dacă solicitantul menționat îndeplinește condițiile prevăzute de Directiva 2011/95 pentru a i se recunoaște o protecție internațională.
- 66 Din ceea ce precedă rezultă că, astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctele 102-105, 107 și 108 din concluzii, atunci când o instanță se pronunță asupra acțiunii formulate de un solicitant de protecție internațională în mod exhaustiv și, cu această ocazie, procedează la o examinare actualizată a „necesităților de protecție internațională” ale acestui solicitant în raport cu toate elementele de fapt și de drept relevante, în urma căreia aceasta dobândește convingerea că statutul de refugiat sau de beneficiar de protecție subsidiară ar trebui recunoscut solicitantului menționat, în aplicarea criteriilor prevăzute de Directiva 2011/95, pentru motivele pe care le invocă în susținerea cererii sale, iar această instanță procedează la anularea deciziei organismului administrativ sau cvasijudiciar care a respins această cerere și la trimiterea dosarului la acest organism, acesta din urmă este, sub rezerva apariției unor elemente de fapt sau de drept care necesită în mod obiectiv o nouă apreciere actualizată, ținut de această decizie judecătorească și de motivele care stau la baza acesteia. Astfel, în cadrul unei asemenea trimiteri, organismul menționat nu mai dispune de o putere discreționară în ceea ce privește decizia de a acorda sau nu protecția solicitată în lumina aceluiași

motive ca cele care au fost prezentate instanței menționate, în caz contrar existând riscul de a priva articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, interpretat în lumina articolului 47 din cartă, precum și articolele 13 și 18 din Directiva 2011/95 de orice efect util.

- 67 În speță, instanța de trimitere solicită să se stabilească dacă, atunci când un asemenea organism administrativ sau cvasijudiciar, căruia i-a fost trimis dosarul, nu s-a conformat hotărârii sale de anulare, iar ea este sesizată de solicitantul de protecție internațională cu o cale de atac împotriva deciziei organismului respectiv, care refuză din nou să îi acorde beneficiul unei asemenea protecții, fără să invoce, în susținerea acestui refuz, o cauză de excludere apărută între timp sau noi elemente de fapt sau de drept care necesită o nouă apreciere, ea dispune, în temeiul dreptului Uniunii, de competența de a o substitui pe cea a Oficiului pentru Imigrație cu propria decizie modificând-o într-un sens conform cu hotărârea sa anterioară, și aceasta, în pofida unei reglementări naționale care îi interzice să procedeze astfel.
- 68 Instanța de trimitere subliniază, în acest context, faptul că dreptul național nu prevede mijloace care să îi permită să asigure respectarea hotărârii sale, singura sancțiune prevăzută de acest drept fiind nulitatea deciziei Oficiului pentru Imigrație, ceea ce este de natură să conducă la o succesiune de anulări de decizii administrative și de acțiuni în justiție, susceptibilă să prelungească situația de insecuritate juridică a solicitantului, astfel cum o ilustrează în speță cazul domnului Torubarov.
- 69 În această privință, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 54 și 59 din prezenta hotărâre, deși este adevărat că articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32 nu obligă statele membre să confere competența menționată la punctul 67 din prezenta hotărâre instanțelor competente să judece acțiunile în temeiul acestei dispoziții, nu este mai puțin adevărat că aceste state membre au obligația să asigure, în fiecare caz, respectarea dreptului la o cale de atac efectivă, consacrat la articolul 47 din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 noiembrie 2016, *Lesoochránárske zoskupenie VLK*, C-243/15, EU:C:2016:838, punctul 65 și jurisprudența citată).
- 70 Existența unei încălcări a drepturilor consacrate de această dispoziție trebuie apreciată în funcție de împrejurările specifice fiecărei spețe (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iulie 2013, *Comisia și alții/Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 102, și Hotărârea din 26 iulie 2017, *Sacko*, C-348/16, EU:C:2017:591, punctul 41).
- 71 În speță, trebuie subliniat că guvernul maghiar a invocat, în ședința în fața Curții, o nouă lege privind procedura administrativă, intrată în vigoare la 1 ianuarie 2018, respectiv după data cererii de decizie preliminară. În opinia acestuia, această lege instituie anumite proceduri și anumite mijloace menite să permită instanțelor administrative să oblige organismele administrative să se conformeze hotărârilor lor. Totuși, acest guvern a subliniat de asemenea că această modificare legislativă nu se aplică *ratione temporis* litigiului principal și că, în orice caz, mijloacele menționate nu pot fi puse în aplicare în domeniul protecției internaționale, astfel încât situația cu care se confruntă instanța de trimitere, și anume aceea de a fi lipsită de orice mijloc care să îi permită să asigure respectarea hotărârii sale în acest domeniu, rămâne neschimbată.
- 72 Or, o legislație națională care conduce la o asemenea situație privează, în fapt, solicitantul de protecție internațională de o cale de atac efectivă, în sensul articolului 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, și nu respectă conținutul esențial al dreptului la o cale de atac efectivă, consacrat prin articolul 47 din cartă, din moment ce hotărârea unei instanțe pronunțată după o examinare conformă cu cerințele respectivului articol 46 alineatul (3) și în urma căruia aceasta a decis că acest solicitant îndeplinește condițiile prevăzute de Directiva 2011/95 pentru a i se acorda statutul de refugiat sau de beneficiar de protecție subsidiară, este inoperant, ca urmare a faptului că instanța menționată nu dispune de vreun mijloc pentru a asigura respectarea hotărârii sale.

- 73 În asemenea împrejurări, ar fi incompatibilă cu cerințele inerente înseși naturii dreptului Uniunii orice dispoziție dintr-o ordine juridică națională sau orice practică legislativă, administrativă sau judiciară care ar avea ca efect diminuarea eficacității dreptului Uniunii prin faptul de a refuza instanței competente să aplice acest drept, prerogativa de a face, chiar în momentul acestei aplicări, tot ceea ce este necesar pentru a înlătura dispozițiile legislative naționale care ar constitui eventual un obstacol în calea deplinei eficacități a normelor Uniunii care dispun de efect direct, precum articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, interpretat în lumina articolului 47 din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 1978, Simmenthal, 106/77, EU:C:1978:49, punctul 22, și Hotărârea din 24 iunie 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, punctele 52-62).
- 74 Prin urmare, pentru a garanta solicitantului de protecție internațională o protecție jurisdicțională efectivă în sensul articolului 47 din cartă și în conformitate cu principiul cooperării loiale consacrat la articolul 4 alineatul (3) TUE, revine instanței naționale sesizate cu calea de atac sarcina de a modifica decizia organismului administrativ sau cvasijudiciar, în speță Oficiul pentru Imigrație, care nu este conformă cu hotărârea sa anterioară, și să o substituie cu propria decizie privind cererea de protecție internațională a persoanei interesate, lăsând neaplicată, dacă este necesar, reglementarea națională care i-ar interzice să procedeze în acest sens (a se vedea prin analogie Hotărârea din 5 iunie 2014, Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punctul 62).
- 75 O asemenea interpretare a articolului 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, citit în lumina articolului 47 din cartă, se impune, în primul rând, ca urmare a faptului că, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 50 din prezenta hotărâre, atunci când un solicitant de protecție internațională îndeplinește condițiile prevăzute de Directiva 2011/95 pentru a beneficia de statutul de refugiat sau de beneficiar de protecție subsidiară, statele membre au obligația de a-i acorda statutul menționat fără a dispune de o putere discreționară în această privință, o asemenea acordare putând fi decisă, în conformitate cu articolul 14 alineatele (1) și (4), precum și cu articolul 19 alineatele (1) și (2) din această din urmă directivă, printre altele, de o autoritate judiciară.
- 76 În al doilea rând, deși Curtea a statuat, desigur, că, prin adoptarea Directivei 2013/32, legiuitorul Uniunii nu a intenționat să introducă vreo normă comună potrivit căreia organismul cvasijudiciar sau administrativ menționat la articolul 2 litera (f) din această directivă ar trebui să își piardă competența după anularea deciziei sale inițiale referitoare la o cerere de protecție internațională (Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punctul 146), nu este mai puțin adevărat că dacă organismul menționat, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, nu a respectat hotărârea instanței naționale sesizate cu calea de atac, revine acestei instanțe sarcina de a modifica decizia acestui organism și de a o substitui cu propria decizie.
- 77 În consecință, trebuie, în speță, să se considere că, deși, astfel cum pare să reiasă din mențiunile care figurează în decizia de trimitere, instanța de trimitere a realizat efectiv, în hotărârea sa din 25 februarie 2017, o examinare deplină și *ex nunc* a „necesităților de protecție internațională” ale domnului Torubarov în temeiul Directivei 2011/95, având în vedere toate elementele de fapt și de drept relevante, în urma căreia ea a statuat că o asemenea protecție trebuie să îi fie recunoscută, dar că această hotărâre nu a fost respectată de Oficiul pentru Imigrație, fără ca decizia în cauză să stabilească, în această privință, apariția unor noi elemente care să fi necesitat o nouă apreciere, aspect a cărui confirmare revine instanței de trimitere, aceasta trebuie, în temeiul articolului 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, interpretat în lumina articolului 47 din cartă, să modifice decizia în cauză, care nu este conformă cu hotărârea sa anterioară, și să o substituie cu propria decizie în ceea ce privește protecția internațională de care trebuie să beneficieze domnul Torubarov în temeiul Directivei 2011/95, lăsând în același timp neaplicată reglementarea națională care îi interzice în principiu să procedeze în acest sens (a se vedea prin analogie Hotărârea din 17 aprilie 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, punctul 79, și Hotărârea din 5 iunie 2018, Kolev și alții, C-612/15, EU:C:2018:392, punctul 66).

78 Din tot ceea ce precedă rezultă că articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, citit în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretat în sensul că, în împrejurări precum cele în discuție în cauza principală, în care o instanță de fond a constatat, după ce a efectuat o examinare deplină și *ex nunc* a ansamblului elementelor de fapt și de drept relevante prezentate de solicitantul de protecție internațională, că, în aplicarea criteriilor prevăzute de Directiva 2011/95, acestui solicitant trebuie să i se recunoască o asemenea protecție pentru motivul pe care îl invocă în susținerea cererii sale, dar că un organism administrativ sau cvasijudiciar adoptă ulterior o decizie în sens contrar, fără a stabili în acest scop apariția unor noi elemente care să justifice o nouă apreciere a necesităților de protecție internațională ale solicitantului menționat, respectiva instanță trebuie să modifice această decizie care nu este conformă cu hotărârea sa anterioară și să o substituie cu propria decizie în ceea ce privește cererea de protecție internațională, lăsând, dacă este cazul, neaplicată reglementarea națională care i-ar interzice să procedeze în acest sens.

Cu privire la cheltuielile de judecată

79 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

Articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale, citit în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că, în împrejurări precum cele în discuție în cauza principală, în care o instanță de fond a constatat, după ce a efectuat o examinare deplină și *ex nunc* a ansamblului elementelor de fapt și de drept relevante prezentate de solicitantul de protecție internațională, că, în aplicarea criteriilor prevăzute de Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, acestui solicitant trebuie să i se recunoască o asemenea protecție pentru motivul pe care îl invocă în susținerea cererii sale, dar că un organism administrativ sau cvasijudiciar adoptă ulterior o decizie în sens contrar, fără a stabili în acest scop apariția unor noi elemente care să justifice o nouă apreciere a necesităților de protecție internațională ale solicitantului menționat, respectiva instanță trebuie să modifice această decizie care nu este conformă cu hotărârea sa anterioară și să o substituie cu propria decizie în ceea ce privește cererea de protecție internațională, lăsând, dacă este cazul, neaplicată reglementarea națională care i-ar interzice să procedeze în acest sens.

Semnături